

Ὁ κ. Δελασέρ ἀπέβη τῆς ἀμάξης πρὸ τοῦ κιγκλιδωτοῦ περιφράγματος τοῦ μεγάρου, καὶ ἐνῶ ὑπηρετῆς τις ἐπορεύετο πρὸς αὐτὸν ἵνα λάβῃ τὸν μάρσιπόν του, ἕτερος μετέβη ν' ἀνακοινώσῃ τῇ κυρίᾳ του ὅτι ἐφθάσεν εἰς τὸ μέγαρον ξένος τις, προσκεκλημένος βεβαίως.

Ἡ κ. Δεμομπεραὶ κατέλειπεν ἀμέσως τὴν ὁμήγυριν καὶ ἐσπευσεν εἰς προϋπάντησιν τοῦ ἀγνώστου ὁδοιπόρου. Ἀναγνωρίσασα τὸν κ. Δελασέρ ἀφῆκε κραυγὴν εὐαρέστου ἐκπλήξεως, εἴτα τείναςα φιλίως τὴν χεῖρα :

— Σεῖς, σεῖς, εἴσθε ! ἀνέκραξε τῇ ἀληθείᾳ, ἀγαπητὲ κόμη, δὲν εἰμὼρῶ νὰ πιστεύσω τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ποῖαν προσπάθειαν κατεβάλατε διὰ ν' ἀποχωρισθῆτε ἀπὸ τὰ παλαιὰ σας βιβλία, κύριε τῆς ἐπιστήμης ἱεροφάντα ! Τοῦτο εἶναι μεγάλη θυσία... μέινετε βέβαιος ὅτι θὰ σὰς ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τοῦτο. Εἴμαι βαθέως συγκεκινημένη, φίλε μου, διὰ τὸ μέγα τεκμήριον τῆς φιλίας, τὸ ὁποῖον μοὶ παρέχετε.

— Αὐριον, κυρία μαρκησία, ἀπεκρίθη ὁ κόμης ὑπομειδιῶν, θὰ σὰς εἶπω πῶς καὶ διατί ἀπεφάσισα ἐξαίφνης νὰ ἐξέλθω τοῦ ἀποχωρητηρίου μου.

— Πολὺ καλὰ : θὰ ἦναι πολὺ ἐνδιαφέρον, πιστεύω. Ἀλλ' ἐκ τῆς χαρᾶς, ἣν αἰσθάνομαι βλέπουσα ὑμᾶς, ἐλησμόνησα τὸ πρῶτον καθήκον μου ὡς οἰκοδεσποίνης. Θὰ ἔχετε ἀνάγκη νὰ πάρετε κάτι τι.

— Ὅχι, κυρία, προεγευμάτισα εἰς Τοῦρ.

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἐτοιμασθῆτε. Πηγαίνετε λαιπὸν νὰ ἐνδυσθῆτε, ἀγαπητὲ μοι κόμη, καὶ μὴν ἀργήσετε πολὺ, διότι βιάζομαι νὰ σὰς παρουσιάσω εἰς τὴν συναναστροφὴν μου.

Καὶ στραφεῖσα ἡ μαρκησία πρὸς ὑπηρετὴν εἶπεν αὐτῷ :

— Ὁδήγησε τὸν κόμητα Δελασέρ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἐνῶ ὁ κόμης ἤσχαλετο ν' ἀλλάξῃ ἐνδυμασίαν ἐν τῷ ὀρισθέντι δωματίῳ, ἡ μαρκησία ἀνήγγελλεν εἰς τοὺς προσκεκλημένους τῆς τὴν εἰς τὸ μέγαρον ἄφιξιν τοῦ κόμης Δελασέρ. Ὀλίγοι γνωρίζοντες τὸν ἐπιστήμονα δὲν ἀπέκρυψαν τὴν ἐκπληξίν των.

— Ἀλλ' ἐάν, ἐπανέλαβεν ἡ μαρκησία, ὁ κόμης Δελασέρ εἶναι ἐπιστήμων, ἦτοι ἀνθρώπος σεβαστός, δὲν θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ ποσὼς νὰ διασκεδάσωμεν ἄλλως εἶναι ἐξαίρετος μουσικὸς καὶ ἀγαπᾷ πολὺ τὴν μουσικὴν. Ἐλα, δεσποινὶς Ἑλένη, ἐξηκολούθησεν ἀποταθεῖσα πρὸς νεάνιδα, νομίζω ὅτι εἶναι σειρά σου νὰ τραγωδήσῃς κάτι τι.

— Δὲν θέλω νὰ μὲ παρακαλῶν, ἀπεκρίθη, ἡ νεᾶνις ἐγερθεῖσα. Εἰπέτε μοι τί ἐπιθυμεῖτε νὰ τραγοῦδῇσῃ ;

— Ναί, ὠραία μου, τραγοῦδῃς ἂν θέλῃς τὸ λυπητερό ἐκεῖνο τραγοῦδι, τὸ ὁποῖον ἐτραγοῦδῃς προχθὲς καὶ τὸ ὁποῖον πολὺ μοὶ ἤρεσε :

Ἀγάπα, μοὶ εἶπον τὰ κρίνα τῶν ἀγρῶν.

— Πολὺ καλὰ.

Ἡ νεᾶνις ἐκάθισε πρὸ τοῦ κλειδοκουμβάλου καὶ συνοδεύουσα μόνῃ τὸ ἄσμα τῆς ἐ-

ψαλλε μεθ' ἡδονικῆς φωνῆς καὶ μετ' ἐξαίρετου χάριτος τὴν πρῶτην στροφὴν.

Ψῆθυρος ὑπὲρ τῆς ἀδοῦσης ἐπλήρωσεν ἀμέσως τὴν αἴθουσαν.

— Ὠραῖον, ὠραῖον ! ἔλεγον, καὶ ἐχειροκρότουν συνάμα.

Κατὰ τὴν δευτέραν στροφὴν, ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἤνοιξεν ἡρέμα καὶ ἐνεφανίσθη ὁ κόμης Δελασέρ, ὅστις ὅμως εἰς νεῦμα τῆς μαρκησίας ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ προσήλωσε τὸ οὖς ἵν' ἀκούσῃ.

Ἡ νεᾶνις ἐτραγωδῆσε τὴν δευτέραν στροφὴν :

Τοὺς πόθους πάντας τῆς ψυχῆς δὲν ἐκπληροῖς, κάλλος, νεότης, καὶ τῶν θαυμαστῶν φωνῇ.

Ἡ αἴγλη κόρης ἐν νυκτερινοῖς χοροῖς,

ἡ ὑπερτάτη δὲν μοι εἶναι ἡδονή.

"Ἄλλο ζητᾷ ἡ καρδία ἄκρον ἀγαθόν,

βάλομαιν θεῖον τῆς πασχούσης μου ψυχῆς.

Ἀγάπ' ἀγάπα, ἵνα ἦσαι εὐτυχής.

μοὶ εἶπον τ' ἄνθη καὶ τὰ κρίνα τῶν ἀγρῶν.

Νεαὶ χειροκροτήσεις ἠκούσθησαν ζωηρότεροι καὶ θυρυδωδέστεροι τῶν πρῶτων.

Ὁ κόμης ἴστατο καταμαγευμένος ὑπὸ τῆς μελωδικῆς καὶ ἐπαγωγῆς φωνῆς τῆς κόρης, καὶ ὅτε αὕτη ἐψαλλε μετ' ἀξιεράστου χάριτος τὸν στίχον :

Ἀγάπ' ἀγάπα, ἵνα ἦσαι εὐτυχής,

ἡσθάνθη τὴν καρδίαν του σκιρτήσασαν. Δὲν συνώψιζεν ἄρα γε ὁ στίχος ἐκεῖνος τοὺς διολογισμούς αὐτοῦ ; Ἐνόμισεν ὅτι οἱ λόγοι, οὓς ἤκουσεν, ἐγράφον χάριν αὐτοῦ καὶ ὅτι χάριν αὐτοῦ καὶ μόνου ἐτραγωδῆσε τὴν στροφὴν ταύτην ἡ νεᾶνις.

Ἐν τοσούτῳ ἡ μαρκησία ἡγέρθη : προὔχωρσε πρὸς τὸν κόμητα, ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς, καὶ σύρασα εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης.

— Κύριοι καὶ κυρίαι, εἶπεν, εὐτυχὴς λογιζομαι παρουσιάζουσα ὑμῖν τὸν κόμητα Δελασέρ, ἕνα τῶν ἀρίστων φίλων μου.

Πάντων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Τρεῖς δὲ ἡ τέσσαρες προσῆλθον καὶ ἐθλίψαν τὴν χεῖρα τοῦ κόμης, ὅστις, μετὰ μείζονος εὐχερείας ἢ ὅσην προσεδόκα τις παρ' αὐτοῦ, ἐχαίρετις τὰς κυρίας, ἀντιχαιρετίσασα αὐτὸν δι' ἐπαγωγῶν μειδιαμάτων.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι πλέον ὁ ἴδιος, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ μαρκησία μετεβλήθη.

Ὁ κόμης ἐπλησίασε τὴν αἰδὸν

— Δεσποινίς, τῇ εἶπε μὲ ὑποτρέμουσαν φωνήν, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ διαταράξω τὴν διασκέδασίν σας, καὶ θὰ λυπηθῶ πολὺ ἐάν ἀποστερήσω τὰς κυρίας καὶ τοὺς κυρίους τῆς ἡδονῆς τοῦ νὰ σὰς ἀκούωσι. Σὰς παρακαλῶ, δεσποινίς, εὐαρεστήθητε νὰ ἐξακολουθήσητε.

— Ναί, ναί, ἀγαπητὴ μου Ἑλένη, εἶπεν ἡ μαρκησία, τὴν τρίτην στροφὴν.

Ὁ κόμης ὠπισθοχώρησεν ὀλίγον, ἀλλ' ἔστη οὕτως, ὥστε νὰ βλέπῃ τὸ πρόσωπον τῆς κόρης καὶ νὰ παρατηρῇ πάσας τὰς κινήσεις τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς.

Ἡ νεᾶνις καταπόρφυρος ἐτραγωδῆσε τὴν τελευταίαν στροφὴν τοῦ ἔσματος.

Ἡ δεσποινὶς Ἑλένη Νσαρμόν, ἦτο κόρη ἀπαρμιλλοῦ καλλονῆς. Τὸ ἀνάστημά τῆς,

ἀνάλογον, ἦτο λεπτόν, ραδιόν, εἶχε δὲ ῥαῖον τράχηλον, θελκτικὸς ὤμος καὶ θαλάσιον λαιμόν. Οἱ ἡμίγυμνοι βραχιόνες τῆς ἦσαν λευκοὶ ὡς ἀλάβαστρος, αἱ δὲ χεῖρες λεπτὰ καὶ κομψαὶ μετὰ λεπτοτάτων δακτύλων καὶ ἐρυθρῶν ὀνύχων.

Ἡ καστανόχρους αὐτῆς κόμη περιελλιγμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς ἐπέστεφεν ὠραῖον καὶ ἀγνότατον μέτωπόν της. Τὸ στόμα τῆς ἦτο μικῦλον, ἐρυθρὰ τὰ χεῖλη, ὀλίγη παχέα ἴσως, ἀλλ' αἰετοπερὶ μειδιώντα, καὶ οἱ ὀδόντες ὠραῖοτατοι. Αἱ παρειαὶ ἦσαν ποστρόγγυλοι, ὑπέρυθροι καὶ θαλεραί. Μετὰ διαφανῶν καὶ κινουμένων ρωθῶνων φανερὰ αὐτῆς ἦτο πρότυπον τελειότητος : τὰ ὦτά της ἦσαν κομψὰ, διαφανῆ καὶ ὑπέρυθρα, ὡς τρυφεραὶ παρειαὶ τῆς. Ἀλλὰ τὸ ἐλκυστικόν πρὸ πάντων ἐν αὐτῇ, τὸ ἐπαγωγόν, τὸ δεσμεῖον, τῆς μαγεῖον, ἦσαν ἡ ἀφελὴς ἐκφρασις, ἡ γλῶττις τοῦ ἀγγελικοῦ αὐτῆς προσώπου καὶ ἡ ἐπὶ πλέον τὸ ἀπροσδιόριστον, ἀλλὰ λατρεῖν τὸν αὐτῆς βλέμμα, ὅπερ ἐξέπεμπον οἱ πυλκνοβλέφαροι καὶ μεγάλοι αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἀδελφῶν.

Πάντα ταῦτα δὲν ἔμειναν ἀπαρατήρητα ὑπὸ τοῦ κόμης Δελασέρ. Ὅτε μετὰ μικροῦ ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης, ὅπως περιπατήσωσιν ὀλίγον εἰς τοὺς κήπους, μετὰ ἐπιστῇ ἡ δεσποινὶς τοῦ γεύματος, ὁ κόμης προσήνεγκε τὸν βραχιόνά του εἰς τὴν Ἑλένην.

— Δεσποινίς, τῇ εἶπεν, ἔχετε ἡδονικὴν φωνὴν καὶ τραγωδεῖτε θαυμασίως : εἶναι εὐτυχίαν νὰ σὰς ἀκούη τις.

— Γνωρίζω ὅτι εἴσθε κάλλιστος μουσικός, κύριε ἀπεκρίθη, καὶ κολακεύομαι διὰ τὴν κρίσιν σας : ἀλλὰ βεβαίως, κύριε κόμη, μεγαλοποιεῖτε τὴν μικράν μου ἀξίαν.

— Δεσποινίς, ἀνταπήντησεν ὁ κόμης μετὰ ζέσεως ἔχετε σπανίαν ἀρετὴν, διὰ τὸ ὁποῖόν σας ὑπερπαινῶ, τὴν μετριοφροσύνην.

Τὸ πρῶτον ἦδη ἐπὶ ζωῆς του ὁ κόμης Δελασέρ ἐδείχθη λίαν περιποιητικὸς καὶ ῥάσμιος πρὸς τὰς γυναῖκας. Κατὰ τὸ γένος ἦτο φαιδρότατος, ἡ δὲ μαρκησία, ἐπιθυμοῦσα νὰ καταστήσῃ αὐτὸν γνωστὸν ἐπὶ τὴν ὁμήγυριν, ἐφαντάσθη νὰ τὸν κάμῃ νὰ ὁμιλήσῃ. Διὰ τῆς πολυμαθείας, τῆς περὶ ὁμιλεῖν εὐχερείας καὶ τοῦ πνεύματός του ἐδέσμευσε τὴν προσοχὴν καὶ ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον πάντων.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΛΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Πρέπει νὰ τὰ μάθω.
— Οὐδέποτε θὰ δυνήθω.
— Ἀλλὰ προσπάθησε, ἀδελφὴ μου.
— Ναί... εἰζέτωρ ὅτι πρέπει νὰ σοὶ τῇ εἶπω ὅλα. Πολλάκις ἠθέλησα νὰ σοὶ ἐξομολογηθῶ καὶ δὲν ἔλαβον τὸ θάρρος. Ἐρχομην πρὸς σὲ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ σοὶ ἐκμύ-

— Τηρεῖς, ἀλλ' ὅτε σὲ ἔβλεπον καὶ μὲ ἔ-
βλεπες ἡσθάνομην ἐμαυτὴν ἀνίσχυρον.
— Τώρα δὲν σὲ βλέπω τὰ παράθυρα εἴ-
ναι κλειστά· εἰπέ μοι λοιπὸν τὰ πάντα.
— Γνωρίζεις ὅτι θὰ σὲ σώσω.
— Ὅα μὲ σώσης!
— Ὅα σὲ ὑποστηρίξω.
— Καὶ ἡ μήτηρ, ἡ μάμμη;
— Ὅα σκεφθῶμεν. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ
εἴπῃς ὅλην τὴν ἀλήθειαν.
— Ὀλίγον κατ' ὀλίγον δι' ἐνστίκτου κινή-
σας, ἡ Ἰουλιανὴ ἐλίκνιζε τὴν Ἀννέταν ἐν
ὥτ' ἡ ἀγκάλη της. Νεαρὰ μήτηρ δὲν θὰ ἦτο
ὡς τρυφερώτερα διὰ τὸ μικρὸν αὐτῆς τέκνον.
Πάρ' ὁ δωματίον ἦτο σκοτεινόν, ἐν τῇ σιγῇ δὲ
τῆς ἐσπέρας δὲν ἠκούετο εἰμὴ ἡ ἀναπνοὴ
τῶν καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν στεναγμῶς
καὶ λυγμῶς.
— Δυστυχὴς ἀδελφὴ! ἐψιθύριζεν ἡ Ἰ-
ουλιανὴ ἀσπαζομένη αὐτὴν· προσφιλὴς μοι
ἀδελφὴ, ὁμίλει εἰς τὴν ἀδελφὴν σου, ὁμίλει
τὴν μητέρα σου.
— ὦ! μητὲρ! μητὲρ! Χάριν ἐμοῦ ἀ-
σπασαί, χάριν ἐμοῦ ἀτιμάζεσαι, σὺ, ἡ
ἡρώδης σου καλὴ, σὺ, τὴν ὁποίαν τόσον τρυφερῶς
βρεφίστην, σὺ, ἥτις μὲ ἀνέθρεψες.
— Ἡ Ἰουλιανὴ διετέλει ἐν ἄκρᾳ συγκινήσει.
— Καὶ ὅταν συλλογίζομαι, ἔλεγεν ἡ
Ἀννέτα, ὅτι προησθάνθησ' ὅτι συνέβη καὶ
μὲ προειδοποιήσεις. Τοὺς ἀκούω τοὺς φρονί-
μους λόγους σου· ποσάκις μοὶ τοὺς ἐπανε-
λάθεις! Ἐνθυμεῖσαι τί μοὶ εἶπες: «Ἀν-
τὸν ἀγαπᾷς, καὶ ἂν αὐτὸς δὲν σὲ ἀγαπᾷ·
θέλεις νὰ τὸν κατακτήσῃς· τί θὰ συμβῇ ἂν
αὐτὸς σὲ κατακτήσῃ;» Μὲ κατέκτησεν, Ἰ-
ουλιανὴ· μὲ κατέκτησεν. «Ἄ! ἐνόμιζα ὅτι
ὅτι ἤμην ἀρκετὰ ἰσχυρά, ὅτι ἡδυνάμην νὰ
διευθύνω τὸν βίον μου. Ἄ! πόσον ἤμην πα-
ράφρων, πόσον εἶμαι δυστυχὴς!»
— Ἡ φωνὴ τῇ ἐξέλιπε· μετ' ὀλίγον ὅμως
ὑπέλαβε:
— Τὴν ἐσπέραν τῆς παραστάσεως μοὶ
ὁμίλησεν ἀπροκαλύπτως. Ἐπίστευσα ὅτι
μὲ ἡγάπα· ἀλλὰ δὲν ἤμην βεβαία, διότι
οὐδέποτε μοὶ τὸ εἶχεν εἶπει. Μετὰ τὴν
Βουσετικέτην μὲ ἐπλησίασε καὶ μοὶ εἶπε
χαμηλοφώνως: «Πρέπει νὰ σὰς ὁμιλήσω
ἀπόψε τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸ ἀνδρῶν». Καὶ
τὸ μεσονύκτιον ἤμην εἰς τὸ ἀνδρῶν. Ἰου-
λιανὴ.
— Καὶ τὸ μεσονύκτιον ἦσο εἰς τὸ ἄν-
δρῶν!
— Ἄ! πῶς; διατί; μὴ μὲ ἐρωτᾷς, δὲν
τὸ εἰξεύρω, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ θέλω.
— Καὶ ἐκεῖνος ἦλθε;
— Διὰ τοῦ βράχου. Ἡθέλησα τότε νὰ
τῷ εἶπω ὅτι τὸν ἡγάπων. Δὲν ἠθέλησα, δὲν
τὸ εἶπα.
— Λοιπὸν!
— Ἐφυγε δυσηρεστημένος. Ὁ πατὴρ
τοῦ ἦλθεν· ἐνόμισα ὅτι ἦλθε διὰ νὰ ζητήσῃ
τὴν χεῖρά μου. Ἀλλὰ καὶ σὺ τὸ ἐπίστευες.
— Εἶναι ἀληθές.
— Βλέπεις! Ἄμα ἔφυγεν ὁ πατὴρ τοῦ
ἐπῆγα πάλιν εἰς τὸ ἀνδρῶν. Ἐζήτησε πάλιν
νὰ τῷ εἶπω ὅτι τὸν ἀγαπῶ... καί... εἰς
τὴν αἴθουσαν τὸ εἶπα.
— ἦλθε πολλὰκις;

— Ὅσακις ὑπῆρχε σελήνη καὶ ἔβλεπε
διὰ ν' ἀνέρχεται διὰ τοῦ βράχου.
— Καὶ ἀφ' οὗτου ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς μη-
τροῦ τοῦ τὸν εἶδες;
— Ὅχι.
— Διατί;
— Ἄ! διότι δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον, διότι
μὲ ἐγκαταλίπει.
— Πόθεν τὸ εἰκάσεις;
— Τῷ ἔγραψα καὶ δὲν ἦλθε. Παρὰ τοῦ
κυρίου Βονέ ἔμαθα πρὸ ὀλίγου ὅτι ἡ μήτηρ
τοῦ ἐθεραπεύθη. Κατὰ τὴν κηδεῖαν τῆς κυ-
ρίας Δραπιέ τὸν ἐκύτταξα διὰ νὰ τὸν κα-
λέσω, ἀλλ' αὐτὸς ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς.
Ἡθέλησα νὰ βαδίσω πλησίον τοῦ καὶ ἔ-
μεινεν ὀπίσω. Δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον, δὲν μὲ
ἀγαπᾷ!...
— Ἡ Ἰουλιανὴ ἐστέναξε.
— Γνωρίζεις ὅτι;...
— Αὐτὸς μοὶ τὸ εἶπεν ὅτι θὰ γείνω
μήτηρ.
— Ἄ! ἀνέκραζεν ἡ Ἰουλιανὴ, ἡ δὲ δυσ-
τυχία μας εἶναι μεγαλειτέρα ἢ ὅσον ἐφαν-
ταζόμεθα.
— Ἐπεκράτησε στιγμὴ ἀγωνίας. Ἡ Ἀν-
νέτα κατέπεσε χαμαὶ λιποθύμος σφίγγουσα
μεταξὺ τῶν χειρῶν της τὰς χεῖρας τῆς ἀ-
δελφῆς της.
— Ἀλλὰ, εἶπε συνελθοῦσα, τί σοὶ εἶπεν
ὁ κύριος Βονέ!
— Ὅ,τι λέγεται εἰς τὴν πόλιν!
— Εἰς τὴν πόλιν!
— Ὅ,τι διαδίδει ἡ κυρία Κόλλας.
— Λοιπὸν τετέλεσται.
— Διατί; ἀλλὰ διὰ νὰ σὲ ὑπερασπίσω,
διὰ νὰ σὲ σώσω, ἦλθα νὰ μοὶ εἴπῃς τὴν ἀ-
λήθειαν, διότι δὲν ἡδυνάμην νὰ πιστεύσω
τὸν κύριον Βονέ.
— Γνωρίζεις... σοὶ εἶπεν;
— Δὲν τὸν γνωρίζεις, ἀπήντησεν ἡ Ἰου-
λιανὴ· εἶναι ἄνθρωπος ἄκρας ἐντιμότητος
καὶ εὐγενείας. Ἡσθάνθη τρόμον καὶ κα-
τάπληξιν ὅτε μοὶ εἶπε: «Πρέπει ὁ κύριος
Δερόδης νὰ νυμφευθῇ τὴν δεσποινίδα Ἀν-
νέταν».
— Τί λοιπὸν πρέπει νὰ γείνη, ἀφοῦ δὲν
μὲ ἀγαπᾷ;
— Ἀλλ' εἶναι ἢ ὅχι ἐντιμὸς ἄνθρωπος;
τοῦτο πρέπει νὰ μάθωμεν.
— Πῶς ὅμως;
— Ὅα ἴδωμεν.
— Σκέψθητι σὺ, ἐγὼ δὲν δύναμαι, δὲν
ἔχω τὸν νοῦν εἰς τὴν κεφαλὴν μου.
— Ἡ Ἰουλιανὴ ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ χωρὶς ν'
ἀπαντήσῃ. Οὐδέποτε ἡσθάνθη βαρυτέραν
τὴν εὐθύνην τῆς μητροῦς οἰκογενείας.
— Ἡ μάμμη, εἶπε καθ' ἑαυτήν, εἶναι
ἀδύνατον, ἡ μήτηρ· ἄ! ἡ δύστηνος γυνή!
Ἐπειτα πρέπει νὰ τὰ μάθωσιν ὅλα. Ἐγὼ;
Ἄν ἤρχετο, ναί. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ἔρχεται,
ἀφοῦ δὲν θέλει νὰ ἔλθῃ, δὲν δύναμαι νὰ με-
ταβῶ παρ' αὐτῷ. Ποῖος δύναται νὰ μὲ ἀν-
τικαταστήσῃ;
— Ἐσκέψθη πρὸς στιγμὴν.
— Κανέναν δὲν ἔχομεν, οὔτε συγγενεῖς,
οὔτε φίλους δυναμένους νὰ ὁμιλήσωσι καὶ
νὰ μᾶς ὑπερασπίσωσι.
— Θεέ μου!
— Μετὰ στιγμὴν σιγῆς ἐδράξατο τῶν χει-

ρῶν τῆς ἀδελφῆς της καὶ σφίγγουσα αὐτὰς
πυρετωδῶς:
— Ναί, ἔχομεν ἓνα; ἀνέκραξε.
— Ποῖον;
— Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸ θάρρος
νὰ ὁμιλήσῃ, ἐνῷ πάντες ἐσιώπων...
— Τὸν κύριον Βονέ!... Θέλεις;
— Καὶ γνωρίζεις ἄλλον μᾶλλον ἄξιον τῆς
ἐμπιστοσύνης μας; Μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν,
τοὺς ὁποῖους βλέπομεν ἐδῶ, οὗτος εἶναι ὁ
μᾶλλον ἀξιοπρεπής, ὑπερήφανος καὶ ἀφω-
σιωμένος.
— Εἶναι τοῦτο λόγος διὰ ν' ἀναλάβῃ
τὴν ὑπεράσπισίν μας;
— Μ' ἀγαπᾷ.
— Σοὶ τὸ εἶπεν.
— Οὐδέποτε.
— Καὶ σὺ;
— Τὸν ἀγαπῶ. Ἀφ' ἧς ἡμέρας τὸν εἶδα,
συνεπάθησα πρὸς αὐτόν, τότε δὲ ἐσκέφθην
νὰ σοὶ τὸν δώσω ὡς σύζυγον. Διατί νὰ μὴ
τὸν δεχθῇς τότε;
— Ὅα σοὶ ἀφῆρουν τὴν εὐδαιμονίαν σου.
— Ὅα ἐξησφάλιζα τὴν ἰδίαν σου. Πλὴν
ν' ἀγαπῶ τὸν κύριον Βονέ καὶ ν' ἀγαπῶ-
μαι παρ' αὐτοῦ, τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ οὔτε
τὴν ἰδίαν μου, οὔτε τὴν ἰδικήν του εὐτυ-
χίαν. Μᾶς χωρίζει ἡ ὑπερηφάνειά του. Εἴ-
ναι πτωχὸς καὶ εἶμαι πλούσιος, τοῦλάχισ-
τον πολὺ πλούσιος δι' αὐτόν. Ἡ τιμὴ καὶ
ἡ ἀξιοπρέπειά του θὰ τῷ κλείωσι πάντοτε
τὰ χεῖλη, ὡς τοῦ τὰ ἔκλεισαν μέχρι σήμε-
ρον. Ἡ κληρονομία, τὴν ὁποίαν προσεδόκα,
τὸν ἔκαμε κάπως νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ πᾶσα
ἐλπίς περὶ τῆς κληρονομίας ταύτης ἐξέλιπεν
ἤδη.
— Τί περιμένεις ἀπὸ αὐτόν;
— Τὸν παρεκάλεσα νὰ ἔλθῃ αὐρίον διὰ νὰ
συσκεφθῶμεν· δὲν θὰ μάθῃ τι παρ' ἐμοῦ,
ἀφοῦ γνωρίζει τὰ πάντα. Ἐσο ὅμως βεβαία,
ἀδελφὴ μου, ὅτι ἂν ἦναι δυνατόν νὰ σωθῇς,
θὰ σωθῇς ἀπὸ αὐτόν.
— Ἐθεσε τὴν χεῖρά ἐπὶ τῆς καρδίας της.
— Ἀκούω ἐδῶ φωνήν, ἡ ὁποία μοὶ λέγει
ὅτι θὰ σὲ σώσῃ.
— Ἄ! ἂν ἡδυνάμην νὰ ἐλπίζω ὡς σὺ
ἂν ἡδύνασο νὰ μοὶ μεταδώσῃς ὀλίγην πε-
ποίθησιν.
— Ἐχω πεποίθησιν εἰς τὸν κύριον Βονέ.
— Καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω πλέον πεποίθησιν
εἰς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ.
— Ἐφ' ὅσον ἡ πάλιν εἶναι δυνατόν, δὲν
πρέπει ν' ἀποθαρρύνῃσαι· ὁ κύριος Βονέ κα-
θιστᾷ τὴν πάλιν δυνατόν.
— Ἡ Ἰουλιανὴ ἠθέλησε νὰ κατακλίνῃ τὴν
ἀδελφὴν της. Ἐξέδυσσε λοιπὸν αὐτήν, ὡς
ὅτε ἦτο μικρά, μὴ παίξουσα μὲν μετ' αὐ-
τῆς, ἀλλὰ θωπεύουσα ἡδέως αὐτήν. Ἐξή-
τῃς, ἀλλὰ πλῶσεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἔθηκε τὴν
κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου καὶ ἐ-
κράτει τὴν χεῖρά της ἐντὸς τῶν ἰδικῶν της,
μέχρις οὗ ὁ ὕπνος ἔκλεισε τὰ βλέφαρά της.
— Ὡς ἐν ὀνείρῳ ἡ Ἀννέτα ἡσθάνθη τὰ
χεῖλη τῆς ἀδελφῆς της ψαύοντα τὸ μέτω-
πόν της.